

Sygn. akt II PK 23/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa E. O.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lipca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 stycznia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 4 stycznia 2013 r. Zarzucono naruszenie art. 45 § 2 k.c. oraz art. 231 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. Skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328). Ma to ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się "oczywistość" zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁴ § 1 pkt 3 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać "oczywistość skargi kasacyjnej" przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (postanowienia SN z

30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Sąd II instancji ustalił, w ocenie Sądu Najwyższego, w sposób prawidłowy, że „konflikt pomiędzy powódką a A. P. miał szerszy charakter. Należy zwrócić uwagę, że w toku postępowania dowodowego każdy ze świadków z działu, w którym zatrudniona była powódka, zeznał, że pomiędzy powódką a Panią P. istniał konflikt. Świadek A. L. wprost podał, że między obiema paniami były relacje służbowe i była między nimi zdra od momentu, gdy to A. P., a nie powódkę powołano na stanowisko kierownicze. Od tego momentu ze strony powódki zdarzały się komentarze pod adresem P., że jest niekompetentna. Świadek określił te relacje jako nienajlepsze. Inny świadek – M. M. wskazał, że te relacje były chłodne, a świadek J. podała, że między obiema paniami sytuacja nie była komfortowa. Powyższe pozwala przyjąć, że konflikt pomiędzy powódką a innym pracownikiem był zadawniony, o charakterze trwałym i był on łatwo zauważalny przez innych pracowników. Zeznania wyżej powołanych świadków przeczą twierdzeniom powódki, że tylko w okresie po wręczeniu wypowiedzenia emocje zadecydowały o niezadowoleniu powódki i manifestowaniu tego niezadowolenia poprzez kierowanie uwag pod adresem przełożonej”.

Powyższe, pozwoliło Sądowi Okręgowemu stwierdzić, że w tych okolicznościach zastosowanie art. 45 § 2 k.p. było uzasadnione, ponieważ przywrócenie powódki do pracy „nie daje gwarancji prawidłowej współpracy i uzasadnia pogląd, że współpraca z powódką byłaby współpracą trudną, podczas której w tle pojawiałyby się echa wypowiedzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania”.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.